

șansa de a fi mai variate. Nu ne cantonăm într-o singură zonă".

Fiind secție a teatrului pentru adulți, prin urmare depinzând din punct de vedere financiar de acesta, e greu ca Teatrul de Păpuși să aibă siguranța deplină a realizării proiectelor pe care le propune; mai mult, deși veniturile sale sunt mai mari decât ale Teatrului „Ovidiu”, ele se duc la bugetul comun. Și tumele depind în mare măsură de teatrul mare, păpușarii trebuind să împartă autocarul cu actorii de la Dramatic. Puțină lume știe, poate, că la Constanța s-a înființat și o școală de teatru. Nu particulară, ci de stat. Ea și-a deschis porțile în anul 1998, cu deosebire prin strădania

actorului Lucian Iancu, care a considerat că „talentul nu a fost repartizat de Dumnezeu după buzunarele părinților. Așa că m-am luptat să fie și o facultate de arte în cadrul Universității Ovidiu”. Demersurile pentru ca aceasta să ia ființă au durat patru ani, însă motivația inițiatorilor a fost atât de puternică încât, până la urmă, ei și-au văzut visul cu ochii. „Este nevoie în această parte a țării nu numai de actori, dar și de crainici TV sau de radio, prezentatori de spectacole etc. Prima serie de zece studenți, la care s-au adăugat doi cu taxe, este formată numai din constănțeni. Vrem ca oamenii să fie legați de urbea noastră. Autonomia locală

nu trebuie să rămână o vorbă goală. Absolvenții, aparținând acestui oraș, nu vor mai fi simpli funcționari dramatici care fac naveta și stau cu privirile ațintite spre Capitală, unde li se pare că sunt adunate toate creierele, toată «crema». Încercăm să creăm condiții favorabile pentru ca provincia să nu mai fie prăfuită și anonimă, ci să-și poată afirma propria identitate prin propriile sale talente”.

Deocamdată, trebuie să mărturisesc că este primul loc întâlnit, în vremea din urmă, unde oamenii par mulțumiți de ceea ce înfăptuiesc și optimiști în ceea ce privește viitorul.

Marinela Tepuș

Sms memoria scenei

Bătălia pentru Dama cu camelii

S-au împlinit 80 de ani de când, pe scena Teatrului Național, după strălucitele creații ale Aglaei Pruteanu și Marioarei Voiculescu, o nouă generație dădea viață piesei lui Alexandre Dumas-fiul, prin Maria Filotti și N. Bălățeanu.

Dar piesa **Dama cu camelii** avea să fie prezentată publicului bucureștean al anului 1946 într-un mod ciudat, ca o întrecere cunoscută sub numele de **Bătălia pentru Dama cu camelii**.

Încă din primele zile ale lunii ianuarie, ziarele anunțau premiera piesei la Teatrul Mic, fostul teatru de deasupra cofetăriei Nestor de pe Calea Victoriei. Premiera a și avut loc spre sfârșitul lunii, rolul principal fiind interpretat de Eugenia Zaharia, în Armand Duval apărând Geo Maican, iar în Duval-tatăl, Aurel Ghișescu. Textul spectacolului păstra versiunea originală; costumele erau moderne. Țăcănitul poșetelor din care doamnele își extrăgeau batistele răsuna în

sală la bătrâna melodramă, iar un ziar o prezenta pe interpretă printr-o caricatură cu trimitere la salcia plângătoare.

Aproape în același timp cu **Macbeth** al lui Ion Sava, în luna februarie, teatrul din Sărindar prezintă și el **Dama cu camelii**, dar în costume de epocă și cu textul adaptat de Alexandru Kirîțescu. Iată cum explica autorul adaptării viziunea sa, în articolul din programul teatrului: „Dumas-fiul s-a încumetat să atace un subiect, până la el neexploatat, să încerce să-l rezolve potrivit convingerilor și sentimentelor sale, substanței morale a epocii. Prin însăși universalitatea sa, subiectul devine susceptibil de interpretare. Pot fi descoperite noi aspecte psihologice în evoluția caracterului acestei femei. Pot fi prezentate noi motivații ale actelor sale, pentru ca procesul reabilitării să devină valabil pentru generațiile de azi.” Așadar, într-o seară când vântul răscolea peticele de zăpadă de pe Sărindar, într-o sală plină

până la refuz, am asistat, de la galerie, la premiera melodramei. Spectacolul s-a bucurat de foarte mare succes, prevestind un lung șir de reprezentații.

În Marguerite apărea Elvira Godeanu, cu un joc pendulând între cochetărie și interiorizare, G. Calboreanu îi dăruia marea lui forță dramatică lui Duval-tatăl, iar rolul lui Armand Duval era interpretat de Mihai Popescu.

După patru decenii, **Dama cu camelii** lua loc din nou pe afișul Teatrului Mic, în regia Cătălinei Buzoianu, avându-i ca interpreți principali pe Valeria Seciu și Gheorghe Visu. Regizoarea a estompat melodrama, desfășurând, prin textele adăugate, o interesantă panoramă a epocii.

Și nu de mult, la Teatrul Național asistam la o nouă etapă a „bătăliei”: spectacolul lui Răzvan Mazilu – o viziune inedită – plecând de la textul lui Dumas.

Constantin Dinescu